

İNAT

SAYI 3 • EYLÜL 2022 • İki Aylık Gençlik Dergisi

Sen kalkma
yeniden
doğar
Güneş!

Balla 2022

ÖZGÜRLÜK DURAKLARI

KAAN DAİMAGÜLER

İradenin kendisi, bizlerle beraber her gün sokaklarımızda, yaşadığımız alanlarda, bizi zapt edemedikleri cümlelerimizle beraber bizimle yaşamaya devam etmektedir. Eşiğin geçilmesi de tam olarak bu iradenin kendisini önündeki eşiklerle beraber ne kadar şekillendireceği ile alakalıdır.

YASAKÇILIĞIN SON YAZINDAN FESTİVAL KÜLTÜRÜNE BAKIŞ

ARDA DUVARCI

Her alanda taraflaşmanın yaşandığı bugünlerde, sanat ve özgürlüğün gericilik esiri olmaması adına söz söylemek oldukça önem arz ediyor. Karanlık yarınlara kalmamak için her türlü yasağa, gericiliğe, bahaneye inat; festivalleri, müziği, sanatı, kültürü savunmak bizlere renkli yarınları kazandıracaktır.

ANADOLU'DAN ADAYA

BERKAN DUYSAK

Birçok örnekle güçlendirebileceğimiz bu serüvenin oluşmasında "liseli müzik grubu" olgusunun büyük bir payı var. Liseliler müziğin özgürleştirici, yaratıcı ve eğlenceli yönleriyle kendini bulabildiği, teşvik edildiği bir tarihte kendi karakterini kaybetmeden sanata yön verdiler.

Yeni bir okul dönemi başlıyor. Türkiye'yi yeni bir döneme sokacak bir yılın içindeyiz. Yeni sınavlar, yeni dertler, yeni umutlar...

İnat'ın okuyucusuyla buluştuğu 3. sayısında, uğur getirmesini dileyerek radikal değişiklikler yaptık. Dergimizi, sistemin çürümüşlüğünden çıkmak adına bilim, kültür, sanatla buluşmak isteyen bütün genç arkadaşlarımız için bir odak noktası haline getirmek için çabaladık. Öğrettiklerinin yanında düşündürecek, okuttuklarının yanında okuma hevesi oluşturacak bir hale getirdik. Bunu yaparken "en büyük" sorunlarımızı değil kendini en yakıcı şekilde hissettiren "özgürlük" sorunumuzu dosya konusunda farklı şekillerde ele aldık.

Yeditepe Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler öğrencisi **Kaan Daimagüler**'in kaleminden okuduğumuz **Özgürlük Durakları**, özgürlük sorununu felsefenin derinliklerinde dolaşarak bizlere taşırken o derinliklerde kaybolmadığımıza emin oluyor. Hepimizin, özellikle ergenlik çağında sorduğu: "Özgür irademiz var mı?" gibi soruları günlük yaşantımızdan örnekler, zekice denklemler ve aydınlanma dönemini temel alarak tartışıyor.

Festivalleri yasaklayan zihniyetin Türkiye'de son yazını geçirdiği, bereketli topraklarımızı son kez kuruttuğu, güzel sahillerimize son otellerini diktiği iddiasıyla yola çıkan yazıyı Dokuz Eylül

İNAT'TAN

Üniversitesi Matematik bölümü öğrencisi **Arda Duvarcı** kaleme aldı. Her gün en yakıcı şekilde yaşadığımız özgürlük sorununu en güncel ve politik sebepleriyle ele alıyor.

Dosya konumuzun son içeriği ise yayın kurulumuzca hazırlanan **Özgürlük Çengel Bulmacası**. Her daim hayatın ciddi meselelerinden bahsetmek bizi yorabiliyor, onlara karşı mücadele ederken eğlenceyi de es geçemeyelim dedik.

Bir gençlik dergisinde gençlerin en sık boğuştuğu psikolojik rahatsızlıkları işlemesek olmazdı. Mustafa Kemal Üniversitesi Sosyal Bilimler Öğretmenliği bölümünden **Okan Özer** kaleme aldığı yazıda anksiyete ve depresyonun nesnel sebeplerine değiniyor.

Türkiye'de liselerin müzik kültürünün sunduğu katkılar ve yarattığı etkiyle beraber lisede müziğe ilgisi kabaran insanların bir araya gelerek Türkiye'de müziğin gelişimine önemli katkılar sunduğunu konu alan bu yazımızı Ege Üniversitesi Tarih bölümü öğrencisi **Berkan Duysak** kendini keyifle okutan ve öğreten bir üslupla önümüze getiriyor.

Her liselinin üniversiteye geçtiğinde yapmak üzere hayalini kurduğu en yakın arkadaş ile çıkılan 2+1 ev hayallerinin sonuna geldik. Ülkemizdeki büyük bir konut krizinin doğurduğu kira artışları en çok da liseden mezun olup hayallerini gerçekleştirmek, kendini geliştirmek için başka bir şehre okumaya giden öğrencileri vuruyor. Barınma sorununa dair yaşadığımız krizi derleyen, Feriköy Fen Bilimleri öğrencisi **Emirhan Saka** oluyor.

İklim krizinin gerçek sorumlularını ise Kocak Anadolu Lisesi'nden **Ege Kaçan**'ın yol göstericiliği ile yeniden hatırlıyor, doğru bilinen yanlışları öğreniyoruz.

Son yazımızda ise geçtiğimiz sene çıkan en iyi filmlerden biri olan ve ödülleri kazanan Trier'in Oslo Üçlemesi'nin son yapıtı "**Dünya'nın En Kötü İnsanı**" filminin değerlendirmesini Saint Joseph Lisesi öğrencisi **Nehir Dizdar**'ın kaleminden okuyoruz.

KÜNYE: Yaygın-sürelî yayın Eylül-2022 Türkiye İşçi Partisi yayınıdır.

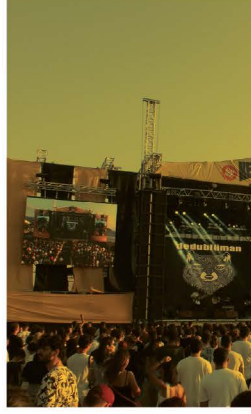
Sorumlu Müdür: **Selin ERHAN**

Adres: **Caferağa Mh. General Asım Gündüz Cad. Yeğiner Sitesi**

B Blok No: 37 Kat: 2 D: 3 Kadıköy - İstanbul

BASKI: **CB MATBAA**

Litros yolu 2.Matbaacılar sitesi No:ZA16 34020 Topkapı/İstanbul

ÖZGÜRLÜK DURAKLARI

Kaan Daimagüler

4

**YASAKÇILIĞIN SON YAZINDAN
FESTİVAL KÜLTÜRÜNE BAKIŞ**

Arda Duvarcı

6

ÖZGÜRLÜK BULMACASI

Yayın Kurulu

8

SORUN BİZ MİYİZ?

Okan Özer

9

ANADOLU'DAN ADA'YA

Berkant Duysak

10

BİR SORUN, BİR ÇÖZÜM

Emirhan Saka

12

NE YAPTIK?

13

**İKLİM KRİZİ İLE İLGİLİ
DOĞRU BİLİNER YANLIŞLAR**

Ege Kaçan

14

DÜNYANIN EN KÖTÜ İNSANI

Nehir Dizdar

15

ÖZGÜRLÜK DURAKLARI

Kaan Daimagüler

Özgürlük, tanımı ve etki alanı bakımından oldukça geniş bir konudur. Bizim amacımız da bu yazıda özgürlük adına verilen bütün tartışmaları kapsamak, onun etki alanını incelemek değildir. Amacımız; sadece özgürlüğün etki alanı ve kapsamı içine giren belirli eşik noktalarını incelemek, bu alanların içindeki özgürlüğümüzü ve özgür irademizi tartışmaya açmaktır. Kısacası, içinde bulunduğumuz gerçekliğin temeline inmek ve bu temeli güçlendirmek için elimizden ne gelebileceğini daha berrak bir şekilde görebildiğimiz bir tartışma alanı üretmektir. Aynı zamanda umudumdur ki bu tartışma sonrasında elde edeceğimiz sonuçların, sadece üzerinde konuşacağımız duraklama noktaları ile sınırlı tutmayıp, içinde bulunduğumuz ve zaman zaman dışına taşmamız gerektiği bütün gerçekliklere de uygulayabileceğimiz bir çıktı olmasıdır. O yüzden ki özgürlük adına vereceğimiz bu tartışmaya başlarken de soracağımız sorular oldukça önemlidir.

Tartışmaya tam ortasından bizi sokacak bir “ne yapmalı” sorusundan önce kendimize ilk olarak “nereden başlanmalı” gibi bir soru yöneltebiliriz. Yöntemi belirlemeden koşula bakmalıyız ki içinde bulunduğumuz gerçekliği hafife almadan, onun ciddiyeti karşısında kendimizi umutsuz görmeden kendi gerçekliğimizi şekillendirebilelim. Öyleyse belki de yazının başlığı olan “durakları” tanımlayarak, buraya nasıl geldiğimizi ve ne ile karşılaştığımızı betimleyerek, aynı duraklar gibi durağan ama kendisinden daha berrak olan bir fotoğraf çekerek bir farkındalığa varabiliriz.

Bugün hepimiz kendi özgürlük alanlarımızda sıkışmış durumdayız. Bu sıkışmışlığın yoğunluğu yüzünden de kendimizi alandan dışarı çıkarıp bütün fotoğrafı çekemez durumdayız. Oysa bir adım geri atıp kendimizi hakim bir konuma getirdiğimizde aslında

bütün sıkışmışlığın daha basite indirgenmiş bir halini görebiliyoruz. Bu basit olarak nitelendirdiğimiz hali ise kısaca açıklamamız gerekirse; kendimizi iki taraflı bir yol ayrımında hayal edelim, sadece tartışmanın basitliği için de özgür irademizin çevremiz ve toplumsal olgular tarafından etkilenmeyecek bir konumda olduğunu varsayıp yol ayrımının ortasında tamamen kendimizden olan bir karar ile yolu seçtiğimizi iddia edelim. Buraya kadar herhangi bir çatışmadan bahsetmek mümkün değilken, kendi hür irademiz ile seçtiğimiz yolda bizi yoldan alıkoymak isteyen, istencimiz dışında bizi yoldan itmek, geri döndürmek veya bizi tam olarak yolun bir kısmında tutmak isteyen bir eşik ile karşılaştığımızı düşünelim. Buradan doğacak sıkışmaya da “durak” diyebiliriz. Öncelikle kabul etmemiz gerekir ki bu duraklar ne bize özgün bir olgudur ne de hayatımız boyunca sadece bir kere önümüze çıkacak bir olgudur. Ama aynı zamanda kabul etmemiz gerekir ki bahsettiğimiz duraklar hem hayatımızı hem de kendimizi şekillendiren büyük ve direnç sahibi olgulardır. Bütün bu bilgiler ışığında da bence durduğumuz bu anları incelememiz daha da kolaylaşacaktır.

Bu olguların hepsine durak dememizin sebebi ise aslında bu noktaların bir doğruyu oluşturan noktalar gibi birbirine bağlı olduğu ama hayatın tamamı olmadığı içindir. Bahsetmekte olduğumuz noktaların önemi ise aslında tam olarak buradan gelmektedir. Çünkü hayatın kendisini oluşturan iradelerin ve onların yansımaların doğuş noktalarıdır. Sanırım buraya vardığımızda aslında bu durakların ne kadar önemli olduğunu da anlamış bulunmaktayız. Aynı zamanda bu noktalardan bir kaçışın olmadığını da fark ettiğimizi düşünüyorum. Biri tabi ki de durak dediğimiz bu noktalar ile etkileşime geçmek istemeyebilir, hatta bunların bir çatışma noktası olduğunu

kabul edip çatışmanın kendisini bile reddetmek isteyebilir. Ama unutulmamalıdır ki bahsettiğimiz bu noktalar hayatı oluşturan eşikler olduğu gibi hayatın devamını sağlayan noktalardır da. Bu eşiklerin ilerisine geçişin her reddi aslında kendimizi bulduğumuz bu sıkışmışlık içindeki soruların ağırlığını arttıracaktır. Bu sorulardan şu an karşıma çıkan ve tartışma konusu olarak ortaya attığımız özgür irademizin tartışılması, bundan da ileri giderek artık bir benlik sorusuna dönüşecektir. Soruların ağırlığı ise bizim onlara verdiğimiz cevapların ağırlığından gelmektedir. Konuşmakta olduğumuz hayatı oluşturan duraklardaki eşikleri etkileyen iradelerin tanımlanmasından önce belki de yeniden bir başka olguyu tartışmaya açmalı ve bunun üzerinde zaman geçirmemiz gereklidir: Yabancılaşma.

Bahsetmekte olacağımız “yabancılaşma” hayatlarımızın etrafında şekillendiğini iddia ettiğimiz eşiklerden yoksun yahut başkası tarafından mahrum bırakıldığımız bir gerçeklikte hayatın kendisinin bize ne kadar bağlı olacağı noktasında bizleri kuşkuya düşüren güçlü bir olgudur. Bugün toplumun içinde hepimiz ilk olarak kendimizi bir birey olma iddiası içinde mücadele ederken buluyorsak, bunun asıl temeli aslında hem kendimizi hem de içinde bulunduğumuz toplumu geliştirme, değiştirme arzusudur. Lakin birey olma çabası içinde, önümüzdeki en büyük değişimler bahsetmiş olduğumuz eşikler etrafında gerçekleşir. Her eşik bir yeniden şekillenme iradesidir. Yabancılaşma konusunda ise bahsetmiş olduğumuz şekillenme iradesinin bireyin elinden kaybolmasını üzerinde dururuz. Aynı zamanda bireyin elinden kaybolan irade sadece bireyi değil, toplumun kendisini de etkileyecek derecede önemlidir. Çünkü bireysel çıktıların kolektif bir birikime dönüşerek eyleme dönüştüğü yer toplumun kendisidir yahut birey, toplumun da bu dönüşümün bir parçası olmasını ister. Oysa bunun önündeki en büyük engellerden biri “yabancılaşmadır.” Yabancılaşma konusunda bireyi eşikten vazgeçirmek, onun iradesini kendi çıkarları yolunda

dönüştürmek isteyen olgu da antagonisttir. Antagonistin bu kadar önemli olmasındaki konu ise tam olarak bahsetmekte olduğumuz iradenin şekil ve el değiştirmesidir. Kısacası antagonist, eşğin önündeki birey veya kolektif iradeyi değiştirmek, onu yok etmekle suçlanmaktadır. Bunun çıktısı da bireyin hem kendisine hem de içinde bulunmak için çabaladığı topluma yabancılaşması, onu kendisinden görmemesi ile başlar. Bütün bunların ışığında ise birey kendi için çizmekte olduğu yoldan bir başkasının iradesini geçemediği için eşikten, aynı zamanda kendi iradesinden uzaklaşır.

Antagonist hakkında söylenebilecek, onu analiz edebilecek bir sürü cümleler, paragraflar yazılabilir.

Ama bizim önceliğimiz her zaman antagonisti tanımanın yanında kendimizi de bilmektir. Varlığımızın temeli, bizi anlayacak, bizimle iletişime girecek başka bireyler beraber gerçekleşse de bizi bizden başka hiçbir olgu ve kişi anlamlandıramaz. Hayatın kendisi ile gelen bu sorumluluk karşısında da bizler, bizden çıkma olan bir gerçekliğin iddiasını taşımamızdır. İddianın görünürlüğü ise bugün herkesin söylediği gibi görünmez veya erişilmesi zor bir amaç değildir. İradenin kendisi, bizlerle beraber

her gün sokaklarımızda, yaşadığımız alanlarda, bizi zapt edemedikleri cümlelerimizle beraber bizimle yaşamaya devam etmektedir. Eşğin geçilmesi de tam olarak bu iradenin kendisini önündeki eşiklerle beraber ne kadar şekillendireceği ile alakalıdır. Bugünün sokakları, kendine yeni güne çıkacak sokaklar inşa etmekten geri durmayacaktır. Bunun yanında bize düşen de sokakları kimin iradesinin inşa edeceğini yüksek sesle söylemek, bizden olana sahip çıkmakla olabilir. Öyledir ki dünden gelen 1 Mayıslar, 8 Martlar, Onur Yürüyüşleri yarının sokaklarına çıkan temel taşlardır.

Tartışmaya tam ortasından bizi sokacak bir “ne yapmalı” sorusundan önce kendimize ilk olarak “nereden başlanmalı” gibi bir soru yöneltebiliriz. Yöntemi belirlemeden koşula bakmalıyız ki içinde bulunduğumuz gerçekliği hafife almadan, onun ciddiyeti karşısında kendimizi umutsuz görmeden kendi gerçekliğimizi şekillendirebilelim.

YASAKÇILIĞIN SON YAZINDAN FESTİVAL KÜLTÜRÜNE BAKIŞ

Arda Duvarcı

Nedir, ne değildir?

Festivaller, çoğu kişide sistemin mecbur kıldığı monoton hayattan bir uzaklaşma alanı olarak yer eder. Elbette ki gelişen kültürel ideolojinin bir yansıması, dönemin baskı ve zorbalıklarına karşın kitlesel bir dışavurum olarak da değerlendirilebilir. En nihayetinde bir şeylere karşı çıkmakta sanat ve müziğin rolünün olmadığını söyleyemeyiz. Dolayısıyla çoğunlukla muhalif ve politik bir temel üzerine inşa edilmiştir. Bu temel üzerine inşa edilmese de zamanla politikleşmeye mecburdur.

Çoğu zaman elektrik, hijyen, konfor gibi temel ihtiyaçlardan feragat edilmesi gerekse de birkaç günlüğüne de olsa sanat, eğlence, dayanışma ve özgürlük gibi çağın bizden gizlediği deneyimleri hatırlayabileceğimiz bir komün ortamı oluşturmuştur. Bu açıdan yaklaşıldığında yalnızca bir müzik dinleme ortamı değil; ortak değerler temelinde, dayanışma ve özgürlük içerisinde, çok farklı kesimlerden binlerce kişinin ortak yaşam alanı haline gelir.

Zaman zaman engelleme, yasaklama gibi girişimler olsa da her dönem bitiminde festivallerden geriye rengarenk görüntüler kalır. Eğer bir festivale katılmışsanız; birçok arkadaş edinmiş, etkinliklere katılmış, anlatabileceğiniz anılar biriktirmiş, birçok müzik grubunu ucuza dinlemiş ve birkaç gün boyunca özgürlüğün tadını çıkarmışsınızdır.

Dünyada ve Türkiye’de birçok örneği olması vesilesiyle, festivaller kendilerine ait bir kültüre ve ruha ulaşmıştır. Özellikle dünyada, çoğu zaman politik bir başlık için altyapı oluşturmuş, bazen de politik başlığın oluşmasına yön vermiştir. Sziget, Glastonbury gibi belli bir siyasi kaygı gütmese de dayanışma ve özgürlük hasretinin cemrelerini taşıyanlar olduğu gibi başlı başına Vietnam Savaşı’na karşı barışın sesinin yükseldiği Woodstocklar da vardır.

Festival kültürü ve Türkiye

Türkiye’ye döndüğümüzde verilecek örneklerden birinin Rock’n Coke olması kaçınılmaz. Korn, Linkin Park, Motörhead, Arctic Monkeys, Athena ve Duman gibi pek çok ünlü grubun sahne aldığı festival, on sene boyunca gençlerin bir araya geleceği bir platform haline gelmişti. Festival belli bir kitle tarafından çok sevilse de bir şirket tarafından organize edilmesinin “rock kültürüne” ters düştüğü yönünde birçok eleştiri de almıştı. Coca Cola’nın organize ettiği festivalde rock’ın değil coke’un ön planda olmasının sebebinin genç kitlenin ilgi odağını firma üzerine toplamak olduğu iddia edilmişti.

Dev bir firmanın düzenlediği Rock’n Coke’a karşı, “Rock şişede durmaz!” sloganlı BarışaRock da dönemin hafızaya kazınan festivallerinden olmuştur. Irak işgali ile aynı döneme gelerek barış protestolarının toplanacağı bir zemin oluşturan festival, altı sene boyunca, sahne alan grupların gönüllü katılımıyla ve sponsorsuz bir şekilde gerçekleşmişti. Türkiye’de bir festival kültürü varsa, BarışaRock bunun bel kemiklerinden biridir demek hiç yanlış olmaz.

Pandemiyle birlikte adeta savaş açılan kültür ve sanat alanında, müziğe, sanata karşı her türlü yasak ve sansüre tepki olarak “Biat değil inat!” diyerek yola çıkıp 2021 senesinde ilki gerçekleştirilen KeçiFest bu alanın güncel örneklerinden birini oluşturuyor. İki sene içerisinde imkanlarını geliştirerek üç kez yapılan festival; bu sene heykel, tiyatro, stand-up gibi farklı disiplinlerin de katılımı ile gerçekleşti. Kültür ve sanat alanında on yıllara uzanarak biriken sorunlara duyarsız kalmayan KeçiFest, imece usulü ile Türkiye’nin sanat ve performans festivali olma hedefini taşıyor.

Bir diğer festival kültürü ise bitirilmek için büyük uğraşlar verilen üniversite şenlikleridir diyebiliriz.

Mevcut ekonomik koşullarda bırakın sinemayı, tiyatroyu; çalışmadan okuyamadığımız koşullar altında, kampüs içlerinde belki de kalan tek sosyal ortam olan üniversite şenliklerine adeta savaş açılmış durumda. Üniversite içinde özgürlük ortamının tadılabileceği tek yerin şenlikler olarak kalması sebebiyle yasaklanmaya çalışılan asıl şeyin gençlerin özgürlüğü olduğunu söyleyebiliriz. Fakat gençlik her koşulda bir çıkış yolu buluyor, yasaklanan şenlikler yerine alternatiflerini inşa ediyor.

Zeytinli’de ne oluyor?

Günümüze dönecek olursak, en öne çıkan müzik festivallerinden birinin Zeytinli Rock Festivali olduğunu söyleyebiliriz. 2005 senesinde başlangıç yapan ZRF; yer değişiklikleri, pandemi nedeniyle ertelenme gibi birkaç sekteye uğrasa da günümüze kadar gelerek Türkiye’de festival ruhunun bir parçası olmaya devam etmekteydi. İnsanların gün boyu sokakta oturup şarkılar söylediği, konserlere katıldığı bir ortam yaratılmışken sokakta oturulamayacak biçimde giriş güzergâhının değişmesi, gece başlayan müzik yasağı, alkol yasağı gibi engellemelere rağmen her sene daha geniş kesimlere hitap ediyordu. Yıllardır devam eden Zeytinli Rock Festivali, bu sene “güvenlik” gerekçesiyle, henüz ilk kez yapılacağı bir mekanda “halkın şikayeti ve rahatsızlığı” açıklamasıyla yasaklandı.

Zeytinli Rock Festivali’nin yasaklanmasına elbette ki yoğun tepki gösterildi. Özellikle müzik gruplarının birlik olup karara karşı çıkması, bu kavgada sanat ve sanatçının da bir tarafta olduğunu gösterir nitelikte. Öte yandan hukuksal bir süreç mevcutken bütün ret ve engellemelere karşılık organizasyon şirketi festivalin gerçekleştirilebilmesi adına mücadele ediyor.

Tüm bunları ele aldığımızda Türkiye’de her daim bir festival kültürü oluştuğunu fakat bir baskı mekanizmasıyla bitirilmeye çalışıldığını görüyoruz. Bunca baskı ve zorluğa rağmen kültür ve sanatın susma-

arak festival ruhunu ayakta tutmaya çalışması da ortamın politikleşmesini sağlıyor.

Bir zihniyet neden festivale karşı olur?

Yalnızca son dönemde, farklı bahaneler sonucunda; Anadolu Fest, Kozlu Müzik Festivali, Munzur Doğa ve Müzik Festivali, Kazdağı Ekoloji Festivali, ODTÜ ve YTÜ Bahar Şenliği ve çok sayıda festival yasaklandı. Elbette ki festival yasaklarının asayişle, müzikte saat sınırının pandemiyle ve sanata uygulanmış diğer yasakların toplum yararıyla ilgili olmadığı, bunların sanata karşı verilmiş birer siyasi karar olduğu su götürmez bir gerçek. Başta dediğimiz gibi festivaller hareketin kitle üzerine yansımasıdır. İnsanlar birlikteyken tartışır, soru sorar, karşı çıkar; şarkılar ise insanları bir araya getirir. Böylesine bir özgürlük zemini hiçbir baskıcı zihniyet tarafından istenmez, istenmemektedir. Ancak toplum adına tehlikeli olan

asıl şey bu baskıcı zihniyetin kendisidir.

Aslında uzun zamandır yaşadığımız durum, gün geçtikçe daha da göze batır bir hal alıyor. Mevzubahis zihniyet yok edemediği her alana savaş açmış durumda ve giderek kızışıyor. Bu da hayatlarımıza müdahale olarak geri dönüt buluyor. Böylece her ne kadar genel eğilim siyasetten uzakta yaşamak taraftarı olsa da günümüz şartları nereye gidersek gidelim bizi siyasetin tam merke-

zine koyuyor, tarafsız kalınmasını imkânsızlaştırıyor.

Her alanda taraflaşmanın yaşandığı bugünlerde, sanat ve özgürlüğün gericilik esiri olmaması adına söz söylemek oldukça önem arz ediyor. Karanlık yarınlara kalmamak için her türlü yasağa, gericiliğe, bahaneye inat; festivalleri, müziği, sanatı, kültürü savunmak bizlere renkli yarınları kazandıracaktır. Biliyoruz ki “bu yaz yasakçılığın son yazıdır”. Özgür yarınlara giden yollar bizim umudumuzdan, inadımızdan ve irademizden geçer. Birçok müzik grubunun da söylediği gibi, renkli yarınlarda daha görkemli festivaller yapacağız.

ÖZGÜRLÜK BULMACASI

YUKARIDAN AŞAĞIYA

- 2- Tepeden inme okulda istenmeyen rektör
3- Gece 12'den sonra icra edilirse, toplumsal düzeni tehdit edeceği iddia edilen sanat dalı
4- 1969 yılında Amerika'da geniş bir katılımı yapılan, gençliğin özgürlük talebinde simgesel hale gelmiş, çevreyi rahatsız ediyor denilerek bir hafta kala iptal edilmemiş ünlü festival
5-Siyaset, toplum, din ve aile baskılarıyla yok sayılan, bireyin kendini gerçekleştirebilmesinin ön koşulu, kişisel özgürlük ehliyeti
7- Müzik başta olmak üzere çeşitli sanat dallarında etkinlikler, içeren sürekli geçici bahanelerle yasaklanan etkinlik bütünü
8- 2013'te bütün halkı bir orman gibi kardeşçesine birleştiren ve bu birleşmenin neticesinde bugün hala gölgesine serilip özgürlük şarkıları söyleyebildiğimiz Taksim Meydanı'ndaki yeşil alan
11- Biat Değil (...)
12- Çökmekte olan, can çekişen rejim (... Rejimi)

SOLDAN SAĞA

- 1- Temel ihtiyaçlarımızı karşılamak için girdiğimiz ve her geçen gün bizi daha da şaşırtan yeni dönem korku evi
6- Okulda defterime, sırama, ağaçlara yazdığım kelime
9- Baskıya, sansüre, yasaklara karşı, sosyal medyada kendini ifade etme biçimi
10- Ellerimizde yeşerecek olan zaman dilimi
13- Güvenli, ödenebilir ulaşılabilir olması gereken temel insan hakkı
14- Hapishane hücrelerinden hallice barınma birimi

CEVAPLAR INSTAGRAM HESABIMIZDA!

SORUN BİZ MİYİZ?

Okan Özer

Depresyon ve anksiyete bozukluğu uzman desteği almadığımız zaman geri dönülemeyecek kadar büyük sonuçlar açabilecek ciddi hastalıklardır. Depresyon; kişilerin kendini iyi hissetmediği, günlük hayatı berbat eden psikolojik bir hastalıktır. Bireyin duygu, düşünce ve davranışlarını etkileyerek ilişkilerini, mesleki ve toplumsal becerilerini, fiziki sağlığını bozan duygu durum bozukluğudur. Anksiyete ise bireyin endişe, kaygı ve korku gibi hisleri çok fazla hissetmesi ve kontrol edilemeyen tepkiler vermesine neden olan bir rahatsızlıktır.

Gençleri günümüzde büyük ölçüde etkileyen başlıca sebepler nelerdir? Depresyonun bazı genel sebepleri: sosyoekonomik sorunlar, aile ya da arkadaşlarla sorunları, zorbalığa uğramak, bir ilişkinin bitmesi, ölüm haberi almak, suistimal ya da ihmal edilmek diyebiliriz. Anksiyete bozukluğunun ortaya çıkmasında ise beynin yapısı, genetik faktörler, yetiştirilme tarzı ve çevresel etkiler birlikte rol oynamaktadır. Bununla beraber anksiyete bozukluğunun ortaya çıkmasını arttırabilecek risk unsurları şunlardır: çocukken yaşanan negatif olaylar, ekonomik olarak zor durumda olmak, stres, büyük korku yaşamamıza sebep olan bir olayla veya durumla karşılaşmak, madde bağımlılığı, özgüven eksikliği, alay konusu olma gibi düşünceler ve depresyonda olmak gibi birçok neden sıralanabilir. Nedenlerin belki de bir kısmı elimizde olmayan durumlardan kaynaklıdır. Aynı şekilde saydıklarımızın bir kısmı, siyasi faaliyetlerin, politikaların ürünü olarak hayatlarımızda bizimledir. Milyonlarca insanın psikolojik desteğe erişememesi ise durumu yine sınıfsal bir sorun haline getirmektedir.

Her şeyin politik olması konusu burada da gözümüzün önüne geliyor. Nasıl mı? Politika asla ekonomiden bağımsız değildir ve onunla süregelir. Ekmeğin fiyatının düne göre daha pahalı ya da daha ucuz olması politika ve ekonominin bütünüyle ilgilidir. Gençliği de

depresif ruh haline sürükleyen ya da kaygı sorunları yaşamamıza sebep olan düzenin kapitalist politikaları ve sömürsüdür.

Bunun için Carles Muntaner ve birkaç akademisyenin kaleme aldığı “Social Class and Mental Health: Testing Exploitation as a Relational Determinant of Depression” başlıklı araştırmalarına bakmakta fayda var. Araştırmada depresyonun kapitalist düzendeki yerini araştırmak için yola koyuluyorlar. Bakımevlerini konu alarak, ilk olarak bakım evlerini mülkiyet ilişkilerine göre ayırıyorlar: kâr amaçlı, kâr amaçlı olmayan (vakıf kuruluşları) ve devlet bakımevleri. Sonrasında bakımevlerinde çalışanları üretim araçlarıyla ilişkilerine göre kapitalist, küçük burjuva (bakımevi yöneticisi) ve işçi (hasta bakıcılar) olmak üzere üçe ayırıyorlar. Ardından ise depresyonun kâr amacı güden bakımevlerindeki hasta bakıcılarda, devlet bakımevlerindeki bakıcılara göre daha yüksek olduğunu buluyorlar ve nedenini çalışma koşullarında araştırmaya başlıyorlar. Buldukları şey, işin örgütlenmesinin ve iş yerinde sömürünün yükseltilmesi için kullanılan yöntemlerin depresyonla istatistik olarak bir ilişkisi olduğunu ortaya koyarak, bunlara sebep olan şeyin sömürü olduğunu belirtiyor. Bizler, sömürü düzeninde en çok ezilen kitlelerdeniz, umutlarımızla varız ama her geçen gün umutlarımızı yitiriyoruz. İşsiz kalıyoruz, atanmıyoruz, istemediğimiz işlerde saatlerce çalışıyoruz, sömürde bir halka olmaya devam ediyoruz ve bu kadar sömürülürken, hayallerimiz elimizden alınırken gelecek için umut bekliyoruz. Umut bulamadığımızda ise psikolojik sorunlarla boğuşuyoruz, işlerimize, derslerimize ve hayata tam olarak odaklanamıyoruz.

Baskıcı politikalar, ekonomik sorunlar, gençliğin mutsuzluğunun sebepleri evet ama bizler, karanlığı yıkabilecek unsurları. Bizleri karanlığa, depresifliğe ve kaygıya iten düzenden yalnızca beraber kurtulabiliriz. Çözüm eşit ve özgür bir dünyada yaşamakta!

ANADOLU'DAN ADA'YA

Berkan Duysak

Türkiye'de müzik sanatçılarının ve gruplarının ortaya çıkış hikayelerine baktığınızda müzik kariyerlerine lise dönemlerinde başladıklarını görürsünüz. Türkiye'de "hafif batı müziği" etiketiyle yaygınlaşan bu süreç, zamanında müziğe ve gençlere verilen önemin boyutunu göz önüne seriyor. Özellikle Hürriyet gazetesinin Altın Mikrofon ve Milliyet gazetesinin Liseliler Arası Müzik yarışmaları gibi programlar gençleri müziğe çekme konusunda başarılı olmuş örneklerdir.

60'lar ve 70'leri kavuran liseliler

60'lar ve 70'lerde Türkiye'ye damgasını vuran Rock müzik, ülkemizde de liseler vasıtasıyla daha popüler hale gelmiştir. Erkin Koray, Barış Manço ve Cem Karaca gibi Anadolu Rock'ın mimarları bu dönemlerde lise grupları sayesinde bu müziğe atılıyorlar. Bu dönemde yerleşme ve batılılaşma eğiliminde olan Türkiye, müzikte de bir "özgün" mecraya kayma eğilimi taşımıştır. Bunun büyük bir üretim merkezini liseler oluşturdu. Örnek olarak Alman Lisesi grubunun, 1970'te Liseliler Yarışması'nda birinci olması, akabinde liseden Halit Kakinç ile Muhtar Turan'ın Dönüşüm grubu kurmasıyla süreklilik kazanmıştır. Bu grup o dönem Anadolu Pop ve Rock türlerinin gelişmesinde birçok parçasıyla damga vuracaktır. Popülerliklerinin artmasıyla beraber Edip Akbayram'ın Deniz Üstü Köpürür parçasında beraber çalışmışlar ve büyük sükse yakalamışlardır. Başka bir örnek Barış Manço'nun Galatasaray Lisesinde arkadaşlarıyla kurdukları Harmoniler grubu olabilir. Bu grup, büyük etki yaratmasa da Barış Manço'nun ilk plak kayıtlarını bu grupta beraber yapması tarihsel bir önem taşır. Barış Manço bu grupta beraber Anadolu Rock'ın emsal aldığı "türkülerin batılı aletlerle aranje edilmesi" esasına göre kayıtları "Urfa" ve "Kızılıklar Oldu Mu" tür-

küleriyle karşımıza çıkmıştır. Aynı zamanda 'rock'n roll and twist' tarzı müziklerinden etkilenmiş olacak ki "The Twist" gibi parçalar da çıkarması ilginçtir.

Birçok örnekle güçlendirebileceğimiz bu serüvenin oluşmasında "liseli müzik grubu" olgusunun büyük bir payı var. Liseliler müziğin özgürleştirici, yaratıcı ve eğlenceli yönleriyle kendini bulabildiği, teşvik edildiği bir tarihte kendi karakterini kaybetmeden sanata yön verdiler. Saydığımız ve saymadığımız onlarca isim, bu süreçte kendi gruplarıyla beraber müzik karakterini çizabiliyor hatta birçok yeni türün icra edilmesinde temel ve besleyici kaynak bulabiliyorlar. Bu sürecin oluşturulmasında gazete ve lise kurumlarının yardımı oldukça önemlidir. Bu tür teşvik ve organizasyonlar bunu sadece liselilerin aralarındaki bir eğlence olmasından çıkarmakla beraber Türkiye'nin birçok yerinde konser oluşturma imkanı sayesinde halkla beraber olunabiliyordu. Bu durum liselilerin icra ettiği müziğin halka ulaşması, aynı şekilde öğrencilerin de gittikleri yörenin müziklerinden etkilenerek kültürel temas yakalamalarına yol açmıştır. Teknolojinin kısıtlı olduğu o dönemlerdeki bu yarışmalar, müzikteki "devrimin" halkla beraber ve halktan beslenerek cereyan etmesiyle sonuçlanıyordu. Bu da kültür ilerlemesinin mühim kanalı ve müziğin toplumsallaşmanın direkt aracı oluyordu.

Kısaca özetlersek, Türkiye'de liselilerin müzik yarışması kültürüne ve Anadolu Rock gibi toplumsallaşabilmiş müzik akımlarına esin kaynağı olmasını irdeledik. Bu oluşan eğilimin oluşturduğu bir başka nokta ise liseli grup geleneğinin oluşmasını sağlaması ve bunun sürekli bir teşvikle beraber istikrar kazanmasıdır. Tüm bunların sonucu, 80 sonrası Türkçe Alternatif Rock akımının gelişmesinde bir temel alan yaratması diyerek değineceğimiz bir

başka konuya yani Mor ve Ötesi'ne geçebiliriz.

Lise'den ötesi'ne

Mor ve Ötesi, yıllardır oluşturdukları özgün yapıtları ve karakteriyle Türkiye Rock türüne çok büyük katkı sağlamıştır. Alternatif müziğin en revaçta dönemini yaşadığı zamanlarda Türkiye'deki tezahürü de elbette gerçekleşecekti ancak ileride de bahsedeceğim üzere Mor ve Ötesi, taklitten öteye geçerek özgün bir başlangıç yaptı.

Alman Lisesi'nde Harun Tekin ve Kerem Kabadayı'nın kurduğu Decision grubu ve sonrasında aynı liseden arkadaşları Derin Esmer'in eklenmesiyle birlikte kurulacak grubun hazırlıkları tamamlanıyor. Öğrendiğimize göre Derin Esmer'in ısrarıyla profesyonelliğe geçme kararı alan grup, ismini Mor ve Ötesi yapıyor. Bu geçişle birlikte aradaki eğitim sürecinden sonra alt-rock türünden parçalarıyla bir çıkış yakalıyor. 1996 yılındaki çalışmaları sonucu "Şehir" isimindeki çıkış albümlerini yayınlıyorlar. Zaman zaman "çekirdek" hayranlarının söylediği "bu tadı veremiyorlar" sitemi bu albümden kaynaklanmakta. Grubun bu albümünde sonradan tanıdığımız Mor ve Ötesi'nden daha farklı bir imaja sahip olduğunu görebiliyoruz. Bunun nedenini de grubun ilk başlarda İngilizce ve İngiliz Alternatif Rock tarza daha yatkın olmasıdır. İlerleyen zamanlarda Türkiyeli karakterini daha çok görmeye başlıyoruz. Bunu Roll'un 1999 Mayıs tarihli sayısında şöyle özetlenmiş: "Seste ve sedada adalı (Britanya), sözde ve özde buralı (İstanbul), sevinçte ve tasada dünyalı bir grup." Bu özet, bize grubun ne kadar özgün ne kadar yerel ve de ne kadar farklı olduğunu tanımlamaktadır. İşte Mor ve Ötesi'nin karakteri tam da böyledir diyebiliriz. Elbette Yalçın Küçük'ün, Mor ve Ötesi'nin bu sürecini açıklarken kullandığı "... Köylülükten kurtulmaya başladığımızın bir işareti. Türkiye solu nihayet Türkü dinlemekten kurtuluyor..." yorumu tebessüm ettirmeden duramıyor. Pek de haksız bir cümle olduğunu söyleyemeyeceğiz. Zira Mor ve Ötesi, ilerle-

Liseliler müziğin özgürleştirici, yaratıcı ve eğlenceli yönleriyle kendini bulabildiği, teşvik edildiği bir tarihte kendi karakterini kaybetmeden sanata yön verdiler. Saydığımız ve saymadığımız onlarca isim, bu süreçte kendi gruplarıyla beraber müzik karakterini çizebiliyor hatta birçok yeni türün icra edilmesinde temel ve besleyici kaynak bulabiliyorlar.

yen yıllarda dünya ve Türkiye'nin sorunları hakkında kendilerine özgün metafor ve üslupla politik parçalar çıkarıyorlar. Çıkardıkları ilk albümünün etrafını saran karamsar hava, ikinci albüm Birak Zaman Aksın'da daha farklı bir duruma bürünüyor. Ayrıca Dünya Yalan Söylüyor albümüyle protest karakterleri kendini gösteriyor. Grubun protest karakteri bunlarla bitmiyor tabii ki, 2000'lerden beri "nükleer felakete" karşı

birçok ilde protesto mitinglerinde konserler veriyorlar. Birçok sanatçıyla beraber, kendilerinin bestelediği "Savaşa Hiç Gerek Yok" şarkılarıyla bu maratona devam ediyorlar.

Mor ve Ötesi, Dünya Yalan Söylüyor albümüyle asıl karakterini buluyor diyebiliriz. Cambaz ve Bir Derdim Var parçalarıyla büyük sükse yakalamakla kalmıyorlar, kendilerinin de tabir ettikleri üzerine "Türkçe Rock müzik nasıl ya-

pılır?" sorusuna güzel bir yanıt veriyor grup. Türkiye tarihindeki yarattıkları somut başarının yanı sıra, gençleri en çok saran ve etkileyen parçalar olarak kayıtlara geçtiğini söylemem abartı olmayacaktır. Bunun en büyük nedeni, bana kalırsa lise arkadaşlarıyla yaptıkları bir projenin hala o liseli yıllarında kalan genç tavrıdır. Gençliğin duygularına; yılgınlığına, karamsarlığına, heyecanına, tepkiselliğine ve özgürlüğüne en çok hitap etmesinin göstergesi de burada saklı. Gençliğin o yıllardan sonra sarsacağı karanlığa direkt göndermeler yapan şarkılarla, gericiliğin pençelerinin tam geçirilmediği zamanlarda da özgürlük vurgusunu bırakmaması da "Ötesi" olabilme ruhu diyebiliriz.

Mor ve Ötesi, liseden çıkma hayallerin bir gençlik rüzgarına dönüşme hikayesi olarak yıllardır sahnelerde. Kısaca ele aldığımız bu grup elbette bu paragraflardan daha ötesinde bir gerçekliğe sahip. En açık olanı ise kendilerini her daim müziğin özgürleştirici pozisyonunda var edebilmeleridir. Gençliğe olan mirası, kendilerinin de dediği gibi "tehlike altında" olan aşkı özgürce, başkalarında görebilmek ve sevgiyi daha içimizde hissedebilmemizdir.

BİR SORUN, BİR ÇÖZÜM

Emirhan Saka

“Her ile bir üniversite” projesi ile devasa boyutlarda artışa geçen öğrenci sayısına yetmeyen devlet yurtları, büyük bir sorunu da meydana getirmiştir: Barınma sorunu.

Saray rejimi bu sorunu çözmek yerine yine kendi bildiği yoldan gittiği için sorunun tırmandığı bu dönemde fahiş fiyatlı özel yurtların sayısı oldukça artmış ve bu yurtların arasından tarikat yurtları gibi psikolojik işkencenin merkezi olan gerici kaleler yükselmiştir. Bu sene tarikat yurdunda kalmak zorunda olan geleceğin doktoru Enes Kara, bu psikolojik şiddete dayanamayıp yaşamına son veren sıra arkadaşlarımızdan sadece bir tanesiydi. Buradan da iktidarın böylesine bir soruna göz yumduğunu hep beraber görüyoruz.

Özellikle öğrenci mahallelerinin kira fiyatlarındaki aşırı artış, emekçi çocukları için barınma olanaklarını gitgide imkansızlaştırmıştır. Hem okuyup hem yarı zamanlı çalışarak sosyal hayatlarımızı tamamen yok etsek dahi sırtımıza binen kira, elektrik, su, ısınma ve gıda gibi en basit temel ihtiyaçlarımızı karşılamamız artık mümkün değildir. Öte yandan gerçek ihtiyaç sahiplerine çıkmayan KYK yurduna girebilmek gibi çok zor olan ihtimali yaşayabilsek dahi hayatımız boyunca geri ödeyeceğimiz kredinin neredeyse tamamını bu KYK yurduna vermek zorunda olacağız. Eskiden zamanımızın çoğunu okula ayırıp yarı zamanlı çalışan öğrenciler iken bugün artık çalışırken sadece zaman kalırsa okuluna devam eden işçiler gibi hissettiriliyoruz.

Önümüzdeki seçimlerde iktidarın değişmesi durumunda bir önceki yıkımın yenilenmesiyle uğraşılırken kaçırılmaması gereken nokta ise gelecek olan ittifakın barınma sorununu ilerleyen yıllarda tamamen ortadan kaldırılmasına yeterli bir

olanak sunamayacak olmasıdır

Türkiye İşçi Partisi çözüm için ne öneriyor?

Türkiye İşçi Partisi’ni “orta yolcu” ve günümüz iktidarı gibi “servet düşkünü” oluşumlardan ayıran en önemli nokta ise insan emeğinin yarattığı servete el koyan zengin kesimin kendi dışında kalan kesim olan bizleri yok sayan konumlarına asla müsaade etmeyecek tek seçenek olmasıdır. Kamusal kaynaklarımız yandaşların menfaati için değil halkın menfaati için kullanılırsa bu sorunun aşılabileceğini hepimiz biliyoruz. Unutmamalıyız ki bizlerin talepleri ve onların talepleri tamamen birbirine zıt konumdadır. Partimiz 23 Eylül 2021 tarihinde barınma sorununa karşın TBMM’ye aşağıdaki 4 maddelik teklifi sunmuştur:

- 1) KYK yurtlarının ücretsiz hale getirilmesi;
- 2) Mülkiyeti ve/veya kullanım hakkı kamuda olan atıl ve kullanılmayan uygun yapıların tespit edilip öğrenci yurdu haline getirilmesi;
- 3) Üniversitelerin kuruluşunda, her üniversitenin öğrenci kontenjanlarının en az ¼’ü kadar öğrencinin barınabileceği yurt imkânını sunmakla yükümlü kılınması ve hâlihazırda eğitime devam eden üniversitelerin de bu koşulu 5 yıl içinde tamamlamakla yükümlü olması;
- 4) KYK ve Üniversitelere ait öğrenci yurtlarından faydalanamayan ve maddi durumu elverişli olmayan tüm öğrencilere asgari ücretin 4’te 1’i oranında aylık kira yardımı yapılması.

Barınmak en temel hakkımızdır ve bu hakkımız saray rejimi tarafından açıkça ihlal edilmektedir! Ülkemizi yaratılan bu karanlıktan kurtaracağız!

Ne Yaptık?

Üç gün boyunca onbinlerce insanın katılımıyla İzmir'de düzenlenen KeçiFest'te görev aldık.

Türkiye'nin dört bir yanında 1 Mayıs coşkusuyla alanlardaydık.

TİP'li Öğrenciler olarak ODTÜ'de kayyumluğun hukuksuzca engellemeye çalıştığı Onur Yürüyüşünde ODTÜ'ü arkadaşlarımızla omuz omuzaydık.

Gezi Direnişinin 9. yıldönümünde Türkiye'nin dört bir yanında meydanlardaydık.

Kamp boyunca her gün yapılan tartışma ve okumaların yanında yaratıcı drama, tiyatro, müzik ve öz savunma atölyeleri ile dolu dolu ve geliştirici bir dört gün geçirdik

Devrimci öğretmen Utkan Adıyaman'a adadığımız 1. Gençlik Kampını 27-31 Temmuz tarihlerinde Muğla Datça'da gerçekleştirdik.

İzmir'de Gençlik Buluşmaları'nı gerçekleştirip sıra arkadaşlarımızla buluştuk.

Sosyalizm mücadelesini ölümsüzleştiren Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan'ı idamlarının 50. yılında andık.

İKLİM KRİZİ İLE İLGİLİ DOĞRU BİLİNEREN YANLIŞLAR

Ege Kaçan

Dünyamız, sanayi devriminden bu yana hızla ısınmaya devam ediyor. Medyanın neredeyse tamamı bu ısınmanın insan kaynaklı olduğunu, insanlar günlük alışkanlıklarını değiştirmede müddetçe gelecek nesiller için yaşanabilecek bir dünya bulma ihtimalimiz olmadığını söylüyor. Peki küresel ısınmanın yani iklim krizinin çözülmesi için yapılması gerektiğine inandırılan, söylenen ve bir yandan da sorunların gerçek kaynaklarını görünürlükten çıkaran ama aslında yeterli olmayacak noktalar ve gerçekten yapılması gerekenler nelerdir?

Yanlış: Evlerde kullanılmayan lambalar söndürülmesi, su ısıtıcısı gibi elektrikli aletler az su kullanarak çalıştırılmalıdır.

Doğru: Devletlerin elektrik enerjisi üretmek için kullandıkları paraların nükleer santraller yerine vatan-daşların kendi enerji üretimlerini sağlayabilmeleri için evlerine güneş panelleri koyulması için harcanması gerekmektedir. Güneş panelleri yenilenebilir enerji kaynaklı olması sebebiyle çevreye çok daha az zarar verir.

Yanlış: Kâğıt tasarruflu kullanılmalıdır ki kâğıtların hammaddesi olan ağaçlar gereksiz yere kesilmesin.

Doğru: Ormanlar ve doğal alanlarımız, doğayı ve canlı nüfusunu yok ederek yerlerine otel yapılması için yakılmamalıdır.

Yanlış: Plastik pipet yerine karton, metal pipetler kullanılmalıdır.

Doğru: "Günümüzde ham petrolün %4'ünün plastik üretimi için kullanıldığı belirtilmektedir. Üretimi ve kullanımı diğer fosil yakıtlara göre daha kolay olduğu için petrolden poşet üretmek, dolaylı yoldan petrole olan talebi arttırmaktadır. Bu durum daha çok miktarda petrolün işlenmesine yol açmakta; petrolün işlenmesi ve yakılması esnasında doğaya salınan zehirli gazlar çevre kirliliğine neden olmaktadır."*

Ucuz ve hızlı üretilebilir olması sebebiyle patronlar tarafından tercih edilen plastik maddelerin üretimi azaltılmalı, yerine alternatif çevre dostu ürünler üretilmelidir.

Yanlış: Deodorant, parfüm vb. ürünler içlerindeki kor nedeniyle ozon tabakasını deler, kullanılmamalıdır.

Doğru: "Fabrika bacalarından, egzoz borularından çıkan gazlar atmosfere yükselmekte ve rüzgârın etkisiyle taşınmaktadır. Taşınan bu gazlar, sis ve bulutlardaki su ile birleşerek sülfürik asit ve nitrik aside dönüşmektedir."* Bu damlalar yağmur yardımıyla yeryüzüne inerek doğal çevreye zarar vermektedir. Bu sebeple fabrika sahibi patronların daha fazla kâr etme güdüsüyle masraf etmemek için filtre takılmayan fabrikalarının bacalarına filtre takılmalıdır.

Yanlış: Diş fırçalarken, banyo yaparken suyun minimum düzeyde kullanımına dikkat etmeliyiz.

Doğru: "Fabrika atık sularını belirli bir sıcaklıkta dere veya nehirlerle boşaltır. Bu sular genelde ya asit tabiatlıdır ya da toksin madde içerir. Fakat boşaltılan yüksek sıcaklıktaki su, dere veya nehirdeki tüm canlıların ölümüne neden olur. Çünkü tatlı su canlıları sıcak sularda yaşayamazlar."* Bu sebeple fabrikaların atık suları doğrudan nehir ve göllere dökülmemeli, fabrikalara arıtma tesisleri kurulmalıdır.

Sıraladığımız çözüm önerilerinden yanlış olarak belirttiklerimiz elbette iklim krizinin önlenmesinde etkisi olan ve insanların sorumluluğunu taşıması gerektiği konulardır ancak bizim bireysel olarak aldığımız önlemler asıl sorunu çözmeye asla yeterli olmayacaktır. Bugün bizlere "plastik pipet kullandığınız için doğa bu halde" diyerek kazanç sağlamak için metal pipet satanlar, üç-beş kuruş kâr için fabrikadan çıkan atıklarını denizlere dökenlerle aynı kişilerdir. O yüzden ki bugün dünyamızın ihtiyacı bir su birikintisi kadar fayda sağlayacak çözümler değil, okyanuslarımızı kurtaracak çözümlerdedir.

DÜNYANIN EN KÖTÜ İNSANI

Nehir Dizdar

Filmi sinemada beraber izlediğimiz arkadaşım-
la filminden çıktığımız zaman "İyi ve kötü insan ne
demek?", "Bencillik her zaman bizi kötü biri ya-
par mı?" sorularını uzun uzun tartışmıştık. Her-
halde iyi bir insan olup olmadığını sorgulama-
yan kimse yoktur. Peki ya iyiliğin gerçek kıstası
ne olmalıdır? Örneğin yaptığımız ufak bencillik-
ler yahut hatalar bizi kötü birisi yapar mı? Film
bizi tam da bunları düşünmeye itiyor.

Karakterimiz Julie, kendini bulma
çabası içerisinde olan genç bir
kadın. 30'lu yaşlarının başları-
na gelmiş olmasına rağmen
varoluşunu bir başkasına
bağlamadan kendini var
etmekte zorlanıyor. Haya-
tında başarmak istediği bir
şey veya bir hedefi olmadı-
ğı için sürekli boşlukta sav-
rulup duruyor. Film de Ju-
lie'nin hayatının iplerini eline
alma uğraşını anlatıyor.

Hayatı yalnızca kendi üzerine kur-
ma isteği belli bir miktar bencillik de
doğurur ama bu yapılan bencillikler bazı
koşullarda gerekli sayılabilir. Ayrıca bana kalırsa se-
viyesine göre değişmekle beraber bencillik her za-
man kötü bir şey olarak da değerlendirilmemelidir.
Hayatın seyrini kökünden değiştirebilecek kararlar
alınırken birkaç kişinin kalbinin kırılması göze alına-
bilir bir şey olmak zorundadır.

Öte yandan hayatıyla ne yapacağını bilmeyen bi-
rinin üniversitede daldan dala atlaması, farklı fark-
lı karakterlere sahip sevgililerinin olması fikrimce
maymun iştahlılık olarak nitelendirilebilecek bir
şey değildir. Filmin içinden bir detayla da açmak
gerekirse Julie bir gece bir barda 45 yaşındaki Ak-

sel'le tanışır ve çok geçmeden ikili, bir ilişkiye yel-
ken açar. İlişkinin engebeli bir döneminde davetsiz
katıldığı bir partide görece genç, vurdumduymaz
Eivind'den çok etkilenen Julie farkında olmasa da
kendisini keşfetme konusunda da yeni bir adım
atmaktadır. Aralarındaki yaştan ötürü hayatları-
nın çok farklı evrelerinde olduklarının farkına varan
Julie sevgilisinin ona olan aşkının farkında olmasına
rağmen hem kendisi hem de sevgilisi için

bu ayrılık adımını atmak zorundadır.
Belki ilk bakışta bencilce görüle-
bilecek bu karar her ikisinin ha-
yatı için de bir dönüm noktası
niteliğindedir. Julie, Aksel'le
ayrıldıktan sonra Eivind'le
bir ilişki içerisine girer ve fil-
min ilerleyen zamanlarında
anlaşılacağı üzere Eivind de
aslında doğru kişi değildir.

Tüm bu kararsızlık, hata ve
bencillikleriyle Julie, insan ol-
manın bütün çelişkilerini ya-
şıyor. Bu çelişkiler, kendimizden
kaçtıklarımızı gün yüzüne çıkartıyor ve
bize dünyanın en kötü insanı olup olmadığı-
mız sorusunu sorduruyor. Ve çok geçmeden dün-
yanın en kötü insanı değil yalnızca bir insan oldu-
ğumuzun bilincine varıyoruz.

Dünyanın En Kötü İnsanı gerek görselliği, gerek
oyunculukları, gerekse kurgusuyla oldukça başarılı
bir film. Filmin yalnızca benliğini arayışa veya ben-
cilliğe değil pek çok konuya el atarak düşünmeye
iten bir yapım olması filmi izlemeye değer kılıyor.
Unutmadan, her ne kadar biletleri bir yerlerden kıs-
madan ulaşabileceğimiz fiyatlarda olmasa da film
festival filmlerinin gösterimini yapan sinemalarda
hala vizyonda.

#FESTİVALİMEDOKUNMA
KEDİFEST

